

Verslag bezoek aan adoptiefkinderen in Oekraïne van 14 tot 23 mei 2014

Stichting Sûrplus-Oekraïne

Deelnemers: Geert-Jan Stevens
Leo Vermeulen
Wim de Moor

Woensdag en donderdag 14 en 15 mei;

We vertrekken om 20.30 uur uit de Blauwewijk en gaan vol verwachtingen op reis. Ik dan, want Geert-Jan komt er al 20 jaar over de vloer en Leo al 17 jaar.

Het is voor mij de eerste keer en het is mijn doel om van alle kinderen een foto te maken voor de site. Zo kunnen sponsoren zien waaraan hun donatie besteed wordt.

Het busje is behoorlijk afgeladen met computers, beeldschermen, medicijnen, cadeautjes voor de kleintjes en uiteraard de proviand voor het eerste deel van de reis.

We halen Leo op in Kwadendamme en Wim mag de eerste 200 km. rijden. We zijn dan net voorbij Aken en Geert-Jan neemt het stuur over. Hij vindt het niet bezwaarlijk om het donker in te rijden. Om 02.30 is het tijd voor een sanitaire stop, koffie en uiteraard voor een zwaar shagje.

Na een uur doen Geert-Jan en Leo ook even een slaapje in de stoel. Wim heeft dan al een poos op de achterbank gelegen. Hij dacht niet geslapen te hebben, maar volgens de 2 mannen was het snurken goed te horen.

Om 05.00 uur wordt het al lichter en vind ik het rijden aangenamer, al neemt de drukte behoorlijk toe. Het weer is aangenaam om te rijden en de kilometers rollen onder ons door. Af en toe rijdt Wim ook een paar uur.

Tot we in Oostenrijk komen. Hier moeten we eerst een 10-dagen vignet kopen. Daar werden de beken in een mum van tijd 2 x zo breed door de hevige regen.

Om 14.15 zijn we al bij hotel Paprika, net over de Hongaarse grens. Dit stuk ging voorspoedig. Het hotel is gedateerd maar niet duur en dat is mooi meegenomen.

Even een kort slaapje, lekker eten, een palinka en op tijd naar bed.

Vrijdag 16 mei;

Na een goed ontbijt gaan we om 08.15 uur weer op pad. Eerst diesel tanken en een 10-dagen vignet kopen. Ook nu laten de weergoden van zich spreken, maar dan op een negatieve manier. Wissers op dubbele snelheid, maar voor Budapest klaart het op en zonder bijzonderheden rijden we de nieuwe rondweg op richting Nyiregyhaza. Van Budapest is niets anders te zien dan wat buitenwijken ver ten westen van het centrum. Maar het rijdt als een speer.

Onderweg is er genoeg te zien: 15 witte reigers, 1 vos, 2 reeën en ontelbare ooievaars. Voor de rest veel grote velden graan en zonnebloemen.

En toen..Einde snelweg en op weg naar ons eerste adres om de computers en medicijnen af te leveren.

We gaan verder over kleinere wegen door dorpjes met op elke lantaarnpaal een bewoond ooievaarsnest. Ook zie ik voor het eerst een hele boomgaard van gekweekte vlierbessenbomen. De bloesem wordt gebruikt voor sap en / of limonade. Tijdens het fotograferen word ik vanuit een auto aangesproken in het Nederlands. Blijkt het de zoon van een Nederlander te zijn die zich in het dorp gevestigd heeft. Zijn moeder is Hongaarse. Toch wel leuk.

Dit is ook de streek van de Tokaj-druif en de wijngaarden zijn best aan de maat.

Vlak voor de grens geven we nog een pakketje met speciale medicijnen af op een adres, waar de komende dagen dit pakje weer afgehaald wordt door mensen uit Oekraïne.

Op naar de grens. Geert-Jan en Leo maken het geheel nog wat spannender met sterke verhalen over wachttijden van wel 4 tot 8 uur.

Intussen is het toch al 19.30 uur. 1e controle in Hongarije = soepel.

2° “ “ “ “ = papierwerk voor Geert-Jan.

Een en ander is nieuw, algehele inspectie en wij blijven braaf zitten. Na 15 min. door naar de Oekraïense controle.

Leo herkent de 1° douaneman. “Deze staat er altijd”. Maar hij lacht niet erg. Het Cyrillische schrift op de mededelingsborden werkt niet verhelderend. Ooit is men hier begonnen met het opzetten van enkele stalen spanten voor een nieuw kantoor, maar de roest wordt ze al weer de baas.

2° post. “Nikita” is snel tevreden en laat ons door. Totaal....30 minuten!!

Reden: er is geen smokkel meer van diesel etc. Alles is aan beide zijden even duur. Of zal het toch aan die derde passagier gelegen hebben?

De 2 mannen willen daar niets van weten.

Om 22.00 komen we bij Slavic en Gabriëlla aan. De maaltijd staat al klaar en we schuiven gelijk bij aan de keukentafel. Je merkt direct dat Geert-Jan en Leo hier kind aan huis zijn. Een heel prettige ervaring. Om 24.00 uur is het echt tijd om ons slaapadres op te zoeken, en dan in het pikdonker nog proberen de ergste kuilen in de weg te omzeilen. Er brandt gelukkig een lichtje zodat we onze weg naar binnen kunnen vinden. Ook dit is een vertrouwd adres. Uitpakken doen we morgen wel, alleen de toiletpullen mee is genoeg. Geert-Jan en Leo delen samen het bed en ik heb de luxe van een kamer alleen. Leo leidt mij in het donker nog even naar het “toilet” buiten, zodat ik weet waar ik terecht kan. Toch prettig te weten. Na een kort “welterusten” vallen we vermoeid maar tevreden in slaap.

Zaterdag 17 mei;

Onze gastvrouw Tatyana heeft voor de nodige eieren, koffie en thee gezorgd. Daarna naar Slavic voor de planning van de dag. Nou ja...planning? Geert-Jan gaat met de auto en Leo en ik gaan lopend door het dorp Korolevo. Werkt best verhelderend die uitleg van Leo. Eerst koffie en daarna eten. Heerlijke soep en macaroni. We bekijken zijn werkterrein, fruitbomen met volop kersen en het proefterrein met 52 verschillende druivenstekken. Afhankelijk van de resultaten kiest Slavic de soorten waarmee hij later een wijngaard gaat aanleggen.

's Middags naar zijn broer Warscha, die een metaalbedrijf(je) heeft. Hij bouwt oude Russische vrachtauto's om, handelt in zand dat hij uit de rivier de Tisza schept. Uiteraard met een kraantje.

Ook hier moeten we eerst aan tafel voor allerlei verschillende gerechtjes. Zo moet je wel aankomen in gewicht.

De gesprekken gaan allemaal in het Engels en dat is erg prettig.

De politieke situatie is ook hier het gesprek van de dag. Bijna niemand vertrouwt op een goede afloop.

Ook komt de vergelijking met Nederland vaak ter sprake. De discussies zijn soms verhit, maar eindigen steevast met het heffen van het glas; eigengemaakte wijn of iets sterkers. Het is inmiddels donker en we gaan eerst Slavic naar huis brengen. Daar komen we niet weg voordat we een “slaapmutsje”gedronken hebben. Geert-Jan weet de weg feilloos terug te vinden en om 23.30 liggen we op bed en niet lang wakker.

Zondag 18 mei;

Om 7.30 is iedereen al weer bij de pinken en zowaar zonder hoofdpijn. Om de beurt wassen aan de wastafel, want de waterdruk is te laag voor een douche. Trouwens, er is alleen koud water.

Geert-Jan en Leo zitten al aan tafel met schnitzels, aardappelpuree en komkommersalade. Eet smakelijk. Dan ook nog thee, koffie en cake. Zo kunnen we wel op pad naar de markt in Vinogradovo.

Een grote markt met van alles wat. Leren jassen, veel schoenen en zondagse jurken. Veel nylon en glimmend, maar als jij je vrouw wilt verrassen is er genoeg.

De slagerijafdeling is in een afgesloten gedeelte. Genoeg vet spek, en als je wilt een mooie varkenskop.

Ook zit er veel kleinhandel bij en tussen de rails van het lokale spoor. Na 2 uur komt de trein (2 wagons en een oude dieselloco) in beweging, iedereen schuift de handel wat opzij of niet. Soms gaan de wielen rakelings langs de schoenen, flessen melk e.d.

Geert-Jan gaat alvast aan de koffie en Leo gidst mij wat rond. Wim zou eens mogen verdwalen. Ik wil wat foto's maken op het echte station, raak Leo kwijt. Maar onverwachts hoor ik mijn naam roepen. Als een herder heeft hij mij in de gaten gehouden en samen zoeken we Geert-Jan op.

Leo geeft een rondje koffie weg. Wel voor € 0,50!!!

De veelkleurige kleding van de Gipsy's valt erg op tussen de veelal valse grijze en blauwe kleuren van de andere marktbezoekers.

Het wordt tijd om geld te wisselen. Ook hier hebben die 2 kerels een mannetje voor en op straat is de ruil zo gepiept. En voor een betere koers dan bij de bank. Je moet het maar weten! Dan gaan we op weg naar vrienden van vele jaren terug. Voor Geert-Jan al 20 jaar.

Het zijn dokter Layos en zijn vrouw Luba, ze wonen in Nevetlen.

De weg er heen is erg slecht. Meer gat dan wegdek. Zelden komen we in de 3e versnelling. Gem. Snelheid = 25 km/uur Maar zo zie je nog eens wat...eindeloze grasvlakten. Poesta's zgn.

Ze zijn gelukkig thuis en zeer verrast ons te zien. Dikke zoenen en uiteraard ook weer eten. Er komen 2 flessen zelfgestookte alcohol op tafel. (55%)

Eén gemaakt met brandnetels en de andere met verschillende kruiden. We proeven beide en niet alleen uit beleefdheid. Ook om de smaak, want die mag er zijn en... als het van de "dokter" komt is het medicijn.

Op de vraag of ik even de tuin mag zien, toont de gastvrouw vol trots haar domein. Erg goed verzorgd en naast verschillende gewassen ook ruime aandacht voor bloemen.

De dokter meet als service nog even onze bloeddruk. Van Leo en mij is die normaal, maar Geert-Jan spant de kroon met 180 over 100. Hij belooft naar de huisarts te gaan. Na afscheidszoeven en de belofte volgende keer weer aan te komen, gaan we op weg naar de overgrootvader van Gabriëlla.

Het is wel even zoeken, maar Leo herkent de moeder van Gabriëlla tussen een groepje vrouwen op een bank. Ja, opa woont hiernaast en is thuis.

Geert-Jan heeft, aan de hand van een kleine foto, een schilderij van de man gemaakt. Ja, het geeft goed opa weer, vooral zijn guitige prikogen. Hij is 92 jaar en nog vol leven en humor. Binnen zitten nog diverse oude(re) mensen. Bij de deur staan wat houten wandelstokken en bij het zien daarvan schiet het Leo te binnen dat wij ook stokken bij ons hebben.

Hij duikt gelijk onder de bank van de bus en tovert 6 stokken tevoorschijn.

Gelijk 6 mensen blij gemaakt. Ook hier weer koffie, cake en eigen aardbeien. Na de nodige groeten en omhelzingen gaan we weer op weg.

Op aanraden van de zus van Gabriëlla nemen we een “betere” maar langere route. En dan... onverwachts, ziet Geert-Jan een bekende chauffeur in een tegemoetkomend busje.

Grote kreet, stoppen en begroeten. Stapt er zowaar uit de achter op komende 2 busjes een groep Friezen uit Gonrijp bij Harlingen.

Zij zijn op weg naar een nabijgelegen dorp om daar een school op te bouwen of te renoveren. Erg leuk zo'n ontmoeting in the middle of nowhere. Na 15 minuten gaat iedereen weer zijn eigen weg en na veel rijden en toch ook veel kuilen ontwijken, komen we om 21.39 bij Slavic aan.

Binnen een kwartier gaat het weer over de politieke situatie.

Maar, we willen nu spijkers met koppen slaan voor maandag. Vooral Wim dramt een beetje. We willen echt kinderen gaan bezoeken, anders is de tijd zo om. Slavic belooft om 12.00 uur de nodige lijsten klaar te hebben.

Elk kind, ouder of oma moet tekenen voor de ontvangst van hun toelage. De tekst is zowel in het Oekraïens als Engels. Dit om later verantwoording af te kunnen leggen naar de sponsoren toe.

Maandag 19 mei;

De zon schijnt en we zijn om 8.00 uur zo fris als een hoentje weer uit de veren. Eerst ontbijten en deze keer weer met een andere soort soep.

Best lekker zo'n ontbijt. Moet ik thuis ook eens proberen.

Eerst de stoffen afgeven, welke Geert-Jan meegekregen heeft, bij een naaister. Dan “onze” school bezoeken om te zien of en hoe de kozijnen afgewerkt zijn. De directrice is blij verrast en roept gelijk een lerares Engels die uitstekend tolkt. Voor zover wij begrijpen. Het gesprek

verloopt vlot, de afwerking is nog niet klaar maar er is voor de ingang een grote overkapping gemaakt. 's Winters zal dat zeker helpen tegen sneeuw en regen.

Na een doos chocolade en een fles "bubbeltjeswijn" meegekregen te hebben, gaan we naar Slavic.

Na het eten gaan we op pad en vandaag nemen we de verder afgelegen dorpen. Slavic is nu onze tolk, want op veel adressen spreekt men geen woord Engels. We hebben adressen bezocht met een grote diversiteit aan adoptiekinderen. Een meisje is 16 jaar en heeft haar schoolopleiding afgerond. Dit was dus voor haar het laatste bezoek.

Op een ander adres werden de kleurboeken en – potloden, gum en pen met vreugde ontvangen. Ergens anders begon een meisje van 6 direct aan de puzzel van Donald Duck. De broertjes Wadislov, Sebastian en Vasyla waren wat blij met de klappertjespistolen welke Leo meegebracht had. Ook de hagelslag en stroopwafels waren heel welkom. Dit is een erg arm gezin, maar met een liefdevolle moeder die haar uiterste best doet voor haar kinderen. De jongens reageerden spontaan en alles was netjes aan de kant. De miniatuurautootjes welke Geert-Jan in het verleden meegebracht had, stonden keurig te pronken in een kastje. Uiteraard moesten we theedrinken, wat we graag deden.

Het uitzwaaien gebeurde door 3 "cowboys."

Als laatste bezochten wij Bogdana, die in een rolstoel zit. Wat was ze blij toen ze verrast werd door Geert-Jan en Leo. Ze straalde gewoon. En ook hier waren kleurboek, -potloden, gum, beautycase en sleutelhanger met oranje klompjes zeer welkom.

Later heeft Geert-Jan mij nogmaals haar hele geschiedenis verteld. Dat was al eens gebeurd op een vergadering, maar zo recht voor je neus grijpt het je toch veel meer aan.

Toen Geert-Jan via Slavic met haar in contact kwam, lag zij na een hersenoperatie thuis in coma.

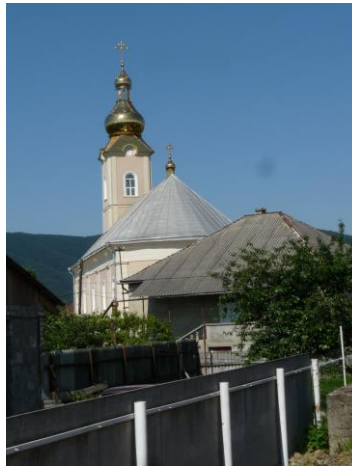
Hij heeft hard voor haar gewerkt, ook via specialisten in Nederland. Ook een fabrikant van drains is ingeschakeld. Hij zei tegen de moeder, als jullie naar buiten gaan neem haar mee en zet ze desnoods in de kussens in een kruiwagen. Als jullie gaan eten, zet haar op een stoel en bindt haar vast met een riem. Haar moeder bond hij op het hart Bogdana steeds te activeren ook al leek het of zij er niets van merkte.

Twee maanden later bracht Slavic het goede nieuws, dat zij uit haar coma was ontwaakt en nu duwde ze zich vol trots op in haar stoel. Ze straalt weer en spreekt uit hoe blij ze met alles is. Zo'n dag doet je goed en is erg motiverend. Morgen gaan we de kinderen in en rond Korolevo bezoeken. Gelukkig niet 60 km. Over wasborden en door kuilen. Thuis staat er een maaltijd klaar en ook een eigengemaakt wijntje.

Na nog wat napraten op de stoep, gaan we moe maar erg voldaan naar bed.

Dinsdag 20 mei;

We hebben 's morgens geen haast, want we gaan pas na de middag op pad. Dan zijn namelijk de kinderen uit school. We gebruiken de tijd om terug te gaan naar Nevetlen naar de tandarts daar, om bij hem de nodige hulpmiddelen af te geven. Hij was blij ons te zien en we moesten uiteraard koffie drinken. Nou..Drinken? Het was meer nippen uit die kleine kopjes.

De weg is nog even slecht als altijd en we doen 50 minuten over 20 km. Onderweg namen we een liftster mee van +/- 50 jaar en weduwe. Dat was te zien aan haar zwarte kleding. Wat dat betreft lijkt het wel Nederland uit begin '50. Leo probeerde wat met haar te converseren en vond uit dat ze wilde uitstappen bij de opkopers van aardbeien in het volgende dorp.

Na een heerlijke soep, puree en salade gaan we om 14.00 op pad naar de adoptiekinderen. Deze keer in Korolevo zelf, best prettig een min of meer normale weg.

Bij de eerste familie spreekt Angela wat Engels. Ze zit in groep 8 en heeft 3 uur per week Engelse les. Op het volgende adres moeten we even op oma wachten, maar ook zij was erg blij met de hulp voor haar 3 kleinkinderen. Bij al de bezoeken vallen een paar praktische zaken op:

A. Iedereen heeft drijven op een overkapping en maakt dus echte "huiswijn".

B. Iedereen heeft een soms grote groentetuin, waaruit zij in eigen behoeften voorzien. Soms is er wat over om naar de markt te brengen.

C. Aardbeien zijn hier een hoofdgewas voor verkoop op de markt of de industrie. Veel vrouwen proberen in de pluk wat te verdienen.

D. Kersen overal. Ook gewoon in de dorpen langs de wegen. Ze zijn klein, maar smaken zoet. Volgens mij worden ze alleen voor eigen consumptie gebruikt. Geen jams, kersensap of wijn. Na veel bezoeken en positieve ervaringen rijker, rijden we naar Slavics huis. En daar eten we soep met...kersen. Wie heeft het! Best een leuke ervaring maar hij komt niet op mijn lijstje met favorieten.

We zijn van plan om bijtijds naar bed te gaan. Daar komt echter weinig van terecht, want het gesprek komt op religie, kerk, geloof en aanverwante zaken. Gelukkig hebben we af en toe wat te drinken. Nadeel is dat we weer meer spraakwater hebben. Maar... we komen wel toe aan de kern van ons werk in Oekraïne en wat we voor de medemens kunnen betekenen.

Om 0.30 uur is het toch echt tijd om te gaan slapen. We hebben bijna alle kinderen bezocht, op 2 na. Morgen nog een paar adressen bezoeken en we hebben alles gedaan wat we wilden. Nu maar hopen dat de foto's goed genoeg zijn voor de site.

Woensdag 21 mei;

Dit keer bestond het ontbijt uit (bloem)koolsoep, schijfjes komkommer in deeg gebakken met boven op tomaat en zure room. Weer eens iets anders dan tomatensoep, flensjes of “gewoon” een gebakken ei. Nee, niet 1 maar toch minsten 2 p.p. Er blijft altijd veel eten over, maar dat wordt heus wel door anderen genuttigd.

We zijn wat vroeg, en weer geen hoofdpijn, en daarom lopen Leo en ik door de uiterwaarden naar de rivier de Tizsa. Er lopen wat koeien met een koeienwachter en een paar mensen welke zojuist hun geiten gemolken hebben. Onverwachts worden we in min of meer vloeiend Engels aangesproken door iemand met een bovengebitt vol gele, op goud lijkende tanden. Het zijn echter “steel teeth” en ik denk uit de Russische tijd. Hij is erg geïnteresseerd en is blij zijn Engels te kunnen oefenen. Geert-Jan is intussen op de dijk gekomen en zit op een paaltje te genieten van het uitzicht.

Na de lunch gaan we op de gok naar Monica en Thomas Makar. Zij is een adoptiekind van 19 jaar geleden. Ze kon door de hulp van Surplus-Oekraïne naar school en later naar het vervolgonderwijs.

Omdat zij geen werk konden vinden, zijn zij via zoeken op internet bij een grote gemeenschap Hongaren in Dublin terechtgekomen. Ze wonen er nu 6 jaar, maar zijn even op familiebezoek in de buurt. Geert-Jan heeft contact gehouden en wist dat er een kind geboren was. Hij wilde daarom ook op kraamvisite, anders zou hij nog naar Dublin moeten. Ze zijn gelukkig thuis en het weerzien is hartverwarmend. Haar schoonzus viert haar 9 jarig huwelijksfeest. Wij wisten dat niet, zagen wel de shaslickspiesen op de bbq liggen, maar de cake bij de koffie sprak boekdelen. Een complete maaltijd, maar wel te vroeg want de spiesen kwamen ook nog. Ook de salade bleef niet onaangeroerd. Na een prettige conversatie werd het toch echt tijd om te vertrekken, want een adoptiekind zou zich bij Slavic thuis melden. Uiteraard voor een foto. Gelukkig werkte de airco in de auto, want het is echt warm geworden. 't Lijkt wel zomer, alleen is dan hier de temperatuur wel 40 graden.

Het is onze laatste dag en Slavic en Gabriëlla verzorgen een afscheidsetentje. Uiteraard zijn ook hier de spiesen rijkelijk aanwezig, eigen wijn en palinka of wodka als je wilt.

We zijn 1 dag ingelopen en het heeft geen zin nog een dag langer te blijven. Trouwens, Geert-Jan moet maandag weer werken. Leo heeft nog een extra vrije dag genomen.

We gaan zelfs bijtijds naar bed.

Donderdag 22 mei;

Nu komt het afscheid er aan. Best emotioneel. Niemand heeft haast.

Na het ontbijt van aardappelsoep, kleine schnitzels, salade, ei en brood sluit oma het geheel af met een lang (7 min.) Gebed. Uiteraard in het Oekraïens, maar hier en daar halen we er toch wat bekende woorden uit. Ze vraagt om een goede begeleiding onderweg. Tenminste, dat is

wat Slavic in het kort samenvat. Bij sommigen worden de ogen toch wel wat wazig. De jongens hebben de auto gewassen, wat geen overbodige luxe was.

Om 10.45 uur zijn we de grens over en nu Hongarije in. Het is niet erg druk, maar wachten duurt altijd lang. Wanneer wij aan de beurt zijn, is de controle miniem en ik heb spijt dat ik niet meer wodka en sigaretten meegenomen heb. Alles bij elkaar een uur, we mogen echt niet klagen en doen dat dan ook niet.

Na een half uur kleinere weg, zitten we op de snelweg naar Budapest. Wat een luxe weer alle 5 versnellingen te kunnen gebruiken.

Om 16.00 uur komen we bij hotel Minerva aan. Een ander hotel voor de afwisseling. Wel veel kleiner, een doucheceel waarin je je k..t niet kan keren en zonder airco.

Eerst maar eens een grote pint lekker bier gedronken, wat er soepel ingleed na een warme rit. Na nog een pint, een grote schnitzel, een palinka en veel oude verhalen gaan we moe maar voldaan om 22.00 naar bed.

Vrijdag 23 mei;

Op tijd opstaan, want het ontbijt begint al om 07.00 uur en we hebben een lange dag voor de boeg. Nog ruim 1300 km. Om de beurt trachten wat te douchen. Geert-Jan komt mopperend naar buiten. “Ik kan nog niet eens bij m’n voeten komen, want dan zit ik klem”. Niet mopperen maar opschieten. Om 08.00 gaan we op pad. Eerst even tanken en we zien weer een schitterende Trabi van 35 jaar oud. “Van zijn grootvader“, zei de eigenaar. Hij is op weg naar Utrecht. Die is voorlopig een paar dagen zoet! Geert-Jan en Wim wisselen elkaar af achter het stuur. Wim wil ook zo graag!!

Ja, en dan is het gewoon kilometers vreten. Een keer eten onderweg, een sigaretje en zo geraken we toch redelijk op tijd in Nederland. Leo afgezet in Kwadendamme en Wim in Goes. Het is inmiddels 23.45 uur. Toch maar even napraten met Geert-Jan en na een uurtje gaat hij ook huiswaarts.

Conclusie:

Mijn insteek voor deze reis was om te zien hoe Surplus-Oekraïne te werk gaat. Komt alles wel zo goed op zijn plaats, als Geert-Jan altijd beweert? Ook wilde ik van de kinderen foto’s maken zodat een donateur/sponsor een beter beeld krijgt van de doelgroep.

En inderdaad, de reis is zeer verhelderend geweest. De adoptiekinderen zijn erg dankbaar. Het geld wordt correct besteed. Ze zien er allemaal schoon uit en de donatie gaat niet op aan andere zaken dan die voor de kinderen. Ook de grootouders zijn blij als ze Geert-Jan en Leo zien, en dan niet als de grote geldschieters, want zoveel is het niet. Per kind is het € 135.— per 6 maanden en voor een gezin van 2 of meer is het € 270, -- Nee, ze zijn gewoon erg dankbaar voor dat steuntje in de rug waardoor hun (klein) kinderen net iets verder kunnen komen.

Het was voor mij een positieve ervaring en best ook wel emotioneel.

Wim de Moor